

[Christmas Møller.]

forslag — til min store Beklagelse har fundet det rimeligt og rigtigt at give en Fremstilling af Stillingen i Udvalget, som er i fuldkommen Uoverensstemmelse med Sandheden.

Jeg har nu været Medlem af det høje Ting i mere end 15 Aar, og jo længere vi har haft socialdemokratisk Regering, des mere har der udviklet sig den Praksis, at man tager lidt mere rumleriagtigt paa det. Nu bliver Betænkningen ikke mere forelagt i Udvalget, saaledes som den blev det i de gode gamle parlamentariske Dage. Jeg har derfor ikke haft Lejlighed til, hvad jeg havde under det gamle System, at se hele Betænkningen, inden Udvalget egentlig afgav den. Dette siger jeg ikke for at rette nogen Bebrejdelse mod nogen, for det er et System, som vi for saa vidt alle har været med til. Men naar Stillingen er den, at Udvalgets Flertal med Socialdemokratiets Formand, med den gamle Handelsminister som Udvalgets Formand, tillader sig at skrive — jeg beder atter om Tilladelse til Citering —:

„Flertallet finder, at det netop under slige vanskelige Forhold er en national Pligt for de Partier, der kun fandt Tilslutning hos et Mindretal af Landets Befolkning, at vise god Vilje til Forhandling og i nogen Grad at medvirke til den bedst mulige Udformning af det Forslag, der fik en saa overvældende Tilslutning hos Vælgerne.“

vil jeg sige, at Sandheden om Forhandlingen i Udvalget er følgende: at hverken Udvalgets Flertal eller den højtærede Handelsminister overhovedet har været villige til at forhandle om noget som helst.

Det skal jeg ikke bebrejde hverken Ministeren eller Udvalgets Flertal, for det er der maaske paa Grundlag og paa Baggrund af Valgdagen den 22. Oktober ikke saa forfærdelig meget at sige til — store er de Herrer jo blevet. Men Sandheden er, at Handelsministeren, uden overhovedet at gaa ind paa Idé eller Tanke i Venstres Ændringsforslag og i vort, i Løbet af et Par Minutter pure tog det ned af Bordet. Sandheden er den, at da jeg i et Udvalgsmøde spurgte Ministeren, om der kunde forhandles om de Henvendelser, som Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret ved henholdsvis Grosserer Laage-Petersen og Landstingsmand Axel B. Lange havde rettet om Ændringer i Forslaget — optrykt i Bilag 11 til Betænkningen —, fik jeg med det samme pure Afslag af Handelsministeren.

Det siger jeg heller ikke noget til, det maa han naturligvis selv om. Men det,

jeg siger noget til, er, at Udvalgets Flertal derefter tillader sig i Betænkningen, uden at vi andre, før Betænkningen er afgivet, har Lejlighed til overhovedet at gøre Bemærkninger derom, at skrive saaledes, som det her er citeret.

Sandheden om denne Sag er, at Regeringen ingen Forhandling har villet. Den har hverken villet det om principielle Ændringsforslag, ej heller om subsidiære Ændringsforslag, ej heller om de mest beskedne Henvendelser, som fra sagkyndigt Hold igennem Handelens Organisationer er rettet til den. Saa synes jeg, at det havde sømmet sig bedre for den ærede Ordfører for Udvalget, om han havde ladet „den nationale Pligt“ fare. Saa synes jeg, at det havde passet bedre, om han havde sagt, hvad der jo er Sandheden, og hvad der jo slet ikke er nogen Grund til at skjule, at de Herrer har vundet Valget, de Herrer vil som Følge deraf overhovedet ikke forhandle hverken om principielle eller om sekundære Ændringsforslag. Dette er Regeringens Stilling.

Vi staar altsaa nu i den Situation, at vi i Løbet af kort Tid, her i Folketinget antagelig i Dag, i Landstinget i Løbet af særdeles kort Tid, skal tage Stilling til Gennemførelse eller Ikke-Gennemførelse af denne Lovgivning, men aldrig har vi skullet gøre det saa uvidende som nu om, hvorledes de rent økonomiske Forhold i den nærmest kommende Tid vil forme sig for os.

Vi kan se, at det System, som vi har, og som man agter at arbejde videre med, ikke holder alt for godt. Jeg ser af en Morgenavis, at det ærede Medlem Hr. Rager har givet en Slags Meddelelse fra Rigsdagens Valutaudvalg gaaende ud paa, at Rygterne om Benzinindskrænkninger atter var forkerte. Jeg tror, at det ikke vilde være formaalsløst, om det ærede Medlem Hr. Rager eller endnu bedre den højtærede Handelsminister vilde besvare det Spørgsmaal, om det er andet end en radikal Julegave til Befolkningen, som ikke holder Nytaar over, eller om det er noget, der kan holde i Lovens Levetid. Jeg tror, at det vilde være særdeles formaalstjenligt, om den ærede Ordfører og den højtærede Handelsminister vilde give Besked om, om man nu ogsaa er bombesikker paa, at man paa samme Maade, som man i Julemaaned, hvor Hjerterne bliver rørt, klarer Valutaattesttildelinger til Skotøjsfabrikker og andre, som det kniber for, Maaned ud, vil kunne gøre det i Lovens